

blande sig i den Maade, hvorpaa den yngre Generations Formue skal bestyres, naar Familiefaderen eller Arveladeren, vel at mærke, ikke selv har udtalt sin Villie i saa Henseende. Det er jo netop det, som det andet Lovforslag, hvortil jeg nys sigtede, har fastsat, at Arveladeren eller Familiefaderen kan fritage sin umyndige Slægtning eller Søn for at faae sin Formue bestyret paa den Maade, som Staten anseer for at være den rigtige, i det Tilfælde, at Faderen eller den Slægtning, der ellers er Arvelader, ikke har udtalt sin Villie derom. Jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det jo herefter ganste afhænger af Folkets egen Bestemmelse, om det, som man nu betragter som Undtagelse, skal blive til Regel. Naar Enhver, der frygter for Overformynderibestyrrelse og foretrækker Børgebestyrrelse, ved i levende Live at udtale sin Villie derom i en testamentarisk Disposition kan sikke den, som han vil efterlade sin Formue, at Formuen bliver bestyret af Børgen, saa ligger det jo i enhver Mand's og altsaa ogsaa i Folkets egen Magt, at bringe det, der nu efter den ærede Landsthingsmands Anskuelse skal betragtes som Undtagelse, til at blive Regel. Det forekommer mig netop, at Intet vidner mere om sand Agtelse for Folkets og særligt for Familiefaderens Myndighed, end at man overlader det til Vedkommende selv at afgjøre, om han vil, at det, som man hidtil har betragtet som Regel, skal blive til Undtagelse, og at altsaa omvendt, hvad man nu betragter som Undtagelse, skal blive til Regel. Jeg kan derfor ikke see, at man af Agtelse for Familielivets Hellighed, hvilken Agtelse jeg sikkert besidder i samme Grad som den ærede Taler, til hvilken jeg sigter (Haffner), er berettiget til at paastaa, at Børgebestyrrelsen maa opstilles som Regel; den kan ikke siges at være en nødvendig Conseqvents af denne Agtelse. Det er dette, som jeg, i Særdeleshed da den ærede Talers Mening maa erkjendes i Almindelighed at have megen Vægt, har troet væsentligt at burde fremføre imod ham; omendstjondt jeg paa en Maade kunde være fritagen derfor, da den høitærede Justitsminister med saamegen Styrke har erklæret, at han paa det Bestemteste maatte

modsatte sig den af den ærede Taler ønskede Ordning.

Siden jeg har faaet Ordet, skal jeg endnu tillade mig at tilføie et Par Betragtninger. Den ærede Taler, som havde Ordet, førend det blev mig tilbeelt, (W. Petersen) fandt, at der var noget Urigtigt i, at Debitorerne selv skulde befoste deres Renters og Capitalers Indsendelse til Overformynderiet, medens Overformynderiet skulde bære Udgifterne ved Capitalernes Udsendelse og Renternes Udbetaling til de Umyndige. Jeg kan ikke finde, at dette er ubilligt; det er Noget, som jo allerede paaligger de nærværende Overformynderidebitorer, og som til alle Tider vil paaligge Debitorer, at indsende Renter og Capital paa deres egen Bekostning og paa deres eget Ansvar til vedkommende Institut eller til vedkommende Private, som har laant dem Capitalen. Efter den ærede Talers eget Udsagn finder det jo, som sagt, allerede nu Sted; man maa allerede nu indsende Renter og Capital paa egen Bekostning paa Landet til Herredsfogden og i Kjøbstæderne til dem, som der have Overformynderibestyrrelsen. Hvad den ærede Taler egentligt syntes at klage over, var derfor ogsaa, at Portoen vilde blive noget høiere, end den i de fleste Tilfælde alt nu er, det vil sige, at man istedetfor at indsende sin Rente og sin Capital til den nærmest boende Herredsfoged eller til den nærmeste Kjøbstad, nu vilde komme til at sende dem til Kjøbenhavn. Denne Porto, som dog ikke i og for sig er saa meget betydelig, kan i alt Fald ikke siges at være af nogen Betydning, naar man selv ønsker det nye System, fordi man finder det gamle med de mange smaa Overformynderier at være uheldigt, medens man anseer det nye for baade at være mere betryggende og for at medføre større Letthed for Debitorerne ved at faae Laan. Vi have jo just allerede hørt den nye Indretning anbefale fra flere Sider som ogsaa i den Henseende fordeelagtig, at man derefter vil kunne faae større Laan paa eet Sted. Men naar man vinder dette, naar man finder, at det er i Debitorernes egen Interesse, at Indretningen bliver saaledes bestaende, at man kan vente at faae Laan af den i saadanne Tilfælde, hvor